

தொண்டி அம்பலம்

Q

R6

N18

179407

Sp

938

சிவமயம்.

துகளறு போதக் கிட்டவா.

இஃது

பஞ்சாட்சரபுரம்

ஸ்ரீ வாலையானந்த சுவாமிகளால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

சோல்டன் அண்டு கம்பெனியில் அச்சிடப்பட்டது.

1918.

R6

M118

179407

[இதன் விலை அனா 2½.

இராம பாணம்:—

இது சித்தர்கள் எல்லோராலும் தெரிந்தெடுக்கப் பட்ட முக்கியமான மருந்துகளில் ஒன்று. தகுந்தபடி சரக்குகளைச் சுத்திசெய்து முறைப்படி செய்யப்பட்டது. பலரால் புகழப்பட்டது. இதனால் கரப்பான், குலை, வெடிசுலை, இடிபுத்து, யோனிதின்னி, லிங்கந்தின்னி, அண்டத்தில் புண், புண், சுரல்புத்து, பித்த வெட்டை, சோகை, காமாலை, கிரந்திவகைகள், குஷ்டம்-18, வாதம்-80 கருமேகம், மேகதடிப்பு, மேககாங்கை, சம்மேகம், முதலிய 21-வகை மேகங்களும்கூட, இன்னும் மற்ற முண்டான கொடிய ரோகங்களும்கூட. அசுரர் கூட்டத்தை இராமபாணம் எப்படி. வேரறுத்ததோ அதேபிரகாரம் இதுவும் வியாதிக் கூட்டங்களைப்பற்றி ஒழித்தவினாலே இராமபாண மெனப் பெயர் பெற்றது. இதற்குப் பத்தியமில்லை.

இதன் விலை தோலா 8-க்கு ரூபா 5—0—0

தபால் செலவு வேறு.

கணபதி அண்டு கம்பனி,

வேப்பஞ்சேரி குன்னலூர் போஸ்டு,

(Via) திருத்தாறைப்பூண்டி.

துகளறு போதக் கட்டவரி.

இஃது

பஞ்சாட்சாபுரம்

ஸ்ரீ வாலையானந்த சுவாமிகளால்

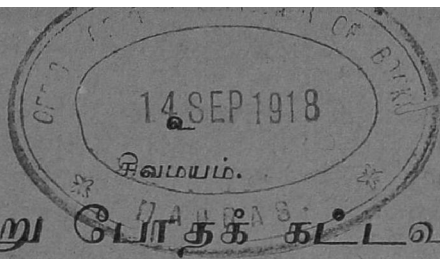
பரிசோதிக்கப்பட்டு

சோல்டன் அண்டு கம்பெனியில் அச்சிடப்பட்டது.

1918.

All rights Reserved.]

[இதன் விலை அணு 2½.

துகளறு போதக் கட்டவனா.

ஆணவம்போ மாயைபோ மான விருவினேபோ
நாணவரு மாமாயை நாணழம்போம்—வேணுபுரத்
தேசிகர்கோள் சிற்றம் பலநாடி சேவடி யைப்
பூசைசெய்ய யாம்பூண்ட போது.

பூர்வ சன்மங்களிலே அனுட்டித்த சரியை, கிரியை
யோகங்களினுடைய முதிர்ச்சியினாலே இதற்கு மேலாகிய
ஞான பாதத்திற்கு யோக்கியமான (அதி தீவிரமாகிய நரலாம்)
சத்திரிபாதம் பிறந்த ஆத்மாவைத் தேர்ந்த ஆசாரியன், இவ
னுடைய (அந்த ஆத்மாவினுடைய) மன வாக்குக் காயங்களைப்
பழய வாதனைகளில் செலுத்தாமல், மோக்ஷத்துறையிலே
*புரிதல் திருவுளம்பற்றி இவனுக்குப் பதி, பசு, பாசதெரிசனம்
பண்ணுவிப்பதாக அவற்றின் உண்மைகளை அருளிச்செய்ய,
இவன் அறியாதவனாகையாலே அருளிச் செய்ததை மறுத்து,
தன் போதத்துக்கு எட்டினவற்றை, 'தான்' என்று சாதிக்க,
பின் அவனது அறிவு உடன்படத் துகள் அறுத்து இசைவிக்
கப்பொருந்தின முறைமையைச்சொல்லுகையால் இந்நூலிற்கு
“துகளறு போதக் கட்டளை” எனப் பெயராயிற்று.

* செலுத்தல்.

இன், அருளிச்செய்தபடி :—

(குரு) “நித்தனாய், நிராமயனாய், நின்மலனாய், நிராகாரனாய், நிரஞ்சனனாய், நிருவிகர்ப்பனாய், தெய்வமாய், சிந்திதமாய், அசிந்திதமாய், சகளமாய், அகனமாய், அகண்டமாய், அனாமயமாய், அறிவானந்தமாய், சுத்தமாய், தூய்மையாய், சோதியாய், சுடராய், அறிவுமாய், அறியாமலும் அல்லவுமாய், அகண்டபரிபூரணமாய், சூனாதீதமாய், அளவிறந்த ஆத்மாக்களுக்குப் பிராணனாய், ஒரு காலமும் சலிப்பிலாதவனாய், சேதனங்களுக்கும் சேட்டையாய், அதிற்படாதவனுமாய், இப்படி அணுவுக்கு அணுவாய் மகத்துக்கு மகத்தாய் நிற்கிற பரமேசுரனையும்;

விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்று மூன்று வகைப்பட்டிருக்கவும், எண்ணுதற்கு அரிதாய், அழியாததாய், மலசகசமாய், *ஒற்றித்து அறிவதாய், கன்மத்துக்கு ஈடாக உடம்புகள் மாறிப் பிறப்பதாய், பசு, சீவன், புருடன், புமான், தேகி, கிஞ்சிக்நன், சுதந்தரஹீனன், அகர்த்தா, அணு, அறியாதவன், உள்ளம், சைதன்யன், பிரகிருதி, புத்தி, பிராணன், சதசத்து, புற்கலன் என்பனவாய் இருக்கின்ற ஆன்மாக்களையும்;

* ஒன்றைச்சார்ந்து.

இந்த ஆன்மாக்களை, செம்பில் களிம்பு போலவும், சமுத்திர சலத்தில் உப்புப் போலவும், பிறவிக் குருடன் கண்ணில் உற்ற மாசுபோலவும், அனாதியே பொருந் திப் போதுகிற ஆணவ மலத்தையும்;

இந்த ஆணவமலத்தின் ஈட்டத்தாலே, தன்னையும் தனக்குப்பிராணனாய் நிற்கிற கர்த்தாவையும், அறியாத குற்றத்தாலே இதமகிதங்களாக வந்தேறுகிற புண்ணிய பாவங்களையும்.

இந்தப் புண்ணிய பாவம் காரணமாகச் செறிந்து வருகிற (மாயையில் உண்டாகும்) தனு கரண புவன போகங்களையும்;

இவையிற்றை நடத்துவதான சுத்த தத்துவங்க ளும், வாக்காதி சாத்திரங்களுமாக விரிந்த மகாமாயை யையும்;

முன் சொன்ன ஆணவமலம் பக்குவமாம்படிக்கு நின்று திரோபவிக்கிற திரோதாயியையும்;

உனக்கு நாம் அறிவிக்க நீ அவற்றை அறிந்து, பஞ்ச மலங்களையும், பதினெட்டவத்தைகளையும், விட்டு நீங்கி, கர்த்தாவின் செயலொழிந்து உன்செயல் இல்லை எனக்கண்டு, அகண்ட பரிபூரணமான

பரமானந்த சொருபத்திலே நிறைந்து நின்று அனுப
விப்பாயாக”

என்றும்.

இவன் பதி, பசு பாசத்தின் உண்மையை இனிமேல்
அறியவேண்டும், என்கிறவன் ஆகையால் இதுவும் உண்டு
என்னும் முறைமை தோன்றி, மேல் இவன் வினவுகை காரண
மாக, இவன் சத்தியின் அளவு கண்டு கண்டு பருத்தும், அருளி
ச்செய்கிற ஆசாரியரை நோக்கி சீடன் சொல்லுவான் :—

(சீ) இப்படிக்கு நிற்பதொரு பரமேசுவரன் உண்
டு என்றும், அப்படிச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாக்கள்
உண்டு என்றும், இந்த ஆத்மாக்களைப் பொருந்திப்
போதுகிற ஆணவமலம் காரணமாகப் புண்ணிய பாவம்
உண்டு என்றும், இவை முதலாகச் சொல்லப் பட்ட
வைகளை யெல்லாம் கண்டதுண்டோ?

(கு) ஆனால் உன்னால் காணப்பட்டது ஏது?

(சீ) நான் கண்டது இந்த உடம்பே காணும்.

(கு) கண்ட நீ நிற்க, நீ கண்ட உடம்பு அறியுமா
கில் முனடி உண்டு போந்த சோறு ‘சுகிம்’ என்று
தொடப் பயப்பட்டுக் கை வாங்கியும், ‘ஆறிற்று’
என்ன ஆறிந்து உண்டதும் உடம்பல்லவே?

(சீ) அப்போதும் தொட்டுப் பார்த்தல்லவோ சுட்டது என்றும் குளிர்ந்தது என்றும் அறிந்து உண்டது. ஆகையால் உடம்பு அறியுங் காணும்.

(கு) தொட்டுப் பார்த்தபோது தன் கையிலே சுட்டது என்றும் தன் கையிலே குளிர்ந்தது என்றும் சொன்னது உண்டோ இல்லையோ?

(சீ) உண்டு.

(கு) அதுவும் அல்லாமல் சவமானபோது *முருமும் தானும் தன்னில் பேதமறக் கிடந்து வெந்ததே?

(சீ) வெந்தது.

(கு) அப்போது உடம்பெல்லாம் சுட்ட தென்று எழுந்திருந்து ஒடிப்போகக் கண்டது உண்டா?

(சீ) இல்லை.

(கு) ஆனபடியினாலேயும், பஞ்சபூதங்களைக்கூட்டி எடுப்பித்த சடமான படியினாலேயும், உடம்பு அறியாது.

(சீ) பாக்கும், வெற்றிலையும், சுண்ணாம்பும், கூடின அளவில் ஒரு சிவப்பு எழுந்தாற் போல நாலு பூதம் கூடின இடத்திலே ஒரு அறிவு எழுந்திருக்கிறதே அது ஏது?

6.

துகளறு போதக் கட்டளை.

(கு) அறிவு எழுந்தால் அறியாமல் கிடப்பா
னேன்?

(சீ) அவையில் ஒன்று பிரிகையாலே.

(கு) பிரிந்த பூதம் ஏது?

(சீ) வாயு.

(கு) வாயு உறக்கத்திற் கூடிப்பொருந்தி வாங்கல்,
வலித்தல், நீட்டல், நிமிர்த்தல், என்னும் குணங்களைச்
செய்து நிற்கிறதோ இல்லையோ?

(சீ) நிற்கிறது.

(கு) அப்படி இருந்தும் ஒன்றும் அறியாமல்
கிடந்ததன்றோ?

(சீ) கிடந்தது.

(கு) ஒரு அறிவு எழுந்திருந்தது என்றாயே அது
ஏது என்கிறாயோ? அது கனவு கேவலாவத்தை. இது
நெடுங்கனவு சகலாவத்தை. ஆனபடியினாலே பூதங்கள்
கூடியும் அறியா, பிரிந்தும் அறியா. ஆனபடியினாலே
உடம்பு அறியாது; அறியும் என்கிற நீயும் அவற்றில்
ஒன்று அல்லை. இந்தப் பிரபஞ்சம் பூதகாரியமாகையி
னாலே நீயும் இந்தத் தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தை மறந்தி
ருப்பாயாக.

அப்படி மறந்திருந்த சீடனை அனுபவச் சீடர் அளவில் சீடன் சொல்லுவான்:—

(சீ) அந்த அவதாரத்தில் சத்தாதிக்களே வந்துற்றன; அந்தச்சத்தாதிக்களே அறிந்தபொறிகள் ஐந்துங்காணும் அறிவன.

(கு) பொறிகள் என்கிறாயே எவற்றை?

(சீ) மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவிகளே.

(கு) அவை இருப்பது நீ சொன்ன உடம்பிலே அல்லவோ!

(சீ) ஆனால் பொறிகள் இல்லையோ?

(கு) உண்டு.

(சீ) உண்டானால் நீர் சொன்ன உறுப்புக்களிலே நின்று சத்த, பரிசு, ரூப, ரச, கந்தங்களை அறிகிறபடியினாலே அவைகாணும் அறிவன.

(கு) அப்படியானால் உறக்கத்தில் அறியாமல் கிடப்பானேன்?

(சீ) அவை ஒடுங்கின படியினாலே?

(கு) ஒடுங்கினபோது அறியாமல் இருக்கிறதும் உணர்ந்தபோது அறிகிறதும் பொறிகளையானால் அவை ஒன்று அறிந்து, ஒன்று அறியாமல் இருப்பானேன்?

(சீ) அவை ஒவ்வொன்றாய் அறிந்து செய்கின்றனவே?

(கு) அவை ஒன்றாக அறியாமல் ஐந்தாக அறிக்கையாலே ஐந்தையும் கொண்டு அறிவான் ஒருவன் வேண்டும், ஆகையால் பொறிகள் அறியா. அறியும் என்கிற நீயும் அவற்றில் ஒன்றல்ல. அந்தப் பொறிகளினாலே அறிகிறோம் என்கிற அறிவு கழன்று இருப்பாயாக

அப்படியே பொறிகள் அறியாத படிக்கும் தான் இவை அல்லாத படிக்கும் பொருத்தி இவையிறறைக்கழன்றிருந்த சீடனை அனுபவம் கேட்கும் அளவில் சீடன் சொல்லுவான்:—

(சீ) விடயங்களிலே பற்றுவதும், நிச்சயிப்பதும் எழுந்திருப்பதும் சிந்திப்பதுமாக நாலு முறைமை நடக்கின்றன.

(கு) அவை உட்காணங்களாகிய மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் காண்.

(சீ) ஆனால் அந்தக் கரணங்கள் நாலும் கண்டறிவன?

(கு) அவைதாம் ஒன்று அறிந்தது ஒன்று அறியாதே? அவை ஒன்று ஒன்றாக அறிந்து செய்வனவே என்றால் நாலும் நாலாக அறிவது எங்ஙனே?

(சீ) அவை கைத்தல், காழ்த்தல், புளித்தல், தித்தித்தல் என்னும் இரதங்கள் முறைமையானுற் போலவாங்காண்.

(கு) இரதங்கள் அறியுமோ இது கைக்கும் என்றும், இது காழ்க்கும் என்றும், இது புளிக்கும் என்றும், இது தித்திக்கும் என்றும், ஒருவன் புசித்தறிந்து சொன்னாற்போல மனம் பற்றும் என்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும் என்றும், அகங்காரம் எழுந்திருக்கும் என்றும், சித்தம் சிந்திக்கும் என்றும், அறிந்து வந்தது ஒரு முதல் உண்டோ இல்லையோ?

(சீ) உண்டாகவேண்டும்.

(கு) அது ஏது என்கிறாயோ? கருவி கரணங் கூளையும் தன்னையும் பரமசிவன் கூட்டின அளவில் அவையிற்றைச் சீவிக்கவும் பண்ணிச் சீவியாதிருக்கவும் பண்ணி, புணர்ந்து வருகிற அந்தக்கரணம் உட்கரணமாகவும், கூடி வருகிற கருவிகள் புறக்கருவிகளாகவும் கூடின காலத்து அவை தானாய் அவையிற்றுக்கு வேறுமாய், ஆணவமலத்தாலே மறைப்புண்டு இதமகி தங்களைப் புசித்தும், ஆர்ச்சித்தும், மாயையாலே மயங்கிப் பொய்யாய் இருக்கிற தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தை மெய் என்று உருசிப்பிக்கிற திரோதாயியாலே தனக்குப் பிராணனாய் நிற்கிற அருளையும் அறியாமல்,

மகாமாயையாலே பிரேரகனாய் யாதொரு விஷயத்தையும் இத்திரியத்தினாலே கண்டறிந்து ஆசைப்பட்டு உபகரிக்கும் தொழிலைச் செய்து, யான் எனது என்று நிற்பதொன்று உண்டோ இல்லையோ?

(சீ) உண்டு.

(கு) ஆனபடியினாலே அந்தக்கரணங்கள் அறியா. அறியுமது வேறே. இவையிற்றை அவிழ் இருப்பாயாக.

அந்தக்கரணங்கள் அறியாத படிக்கும் தான் இவை அல்லாதபடிக்கும் பொருந்தி இவையிற்றை அவிழ்த்திருந்த சீடனை அனுபவங் கேட்கும் அளவில் சீடன் சொல்லுவான்:—

(சீ) அந்த அவதாரத்தில் சேட்டித்த பொருளாகக் கண்டது முன்று செய்தி. அவையே தேகத்தை நான் என்று அபிமானம் பண்ணிப்போந்து நின்ற கெறுவமும், அவை நீ அல்ல என்று இசைவிக்கப்பொருந்தியிருந்த சாந்தமும், அவையிற்றை விட்டு நீங்கிய விடத்து உண்டாகிய மயக்கமும் ஆம்.

(கு) அப்படிச் சொன்னது இராசத, சாத்துவித, தாமதம் என்னும் குணங்கள் காண்.

(சீ) ஆனால் அந்தக் குணத்திரயங்கள் தாமும் அறிவன.

(கு) அவைதாம் ஒரு குணத்தை ஒரு குணம் அறியாதபடியினாலும், அவை மூலப்பிரகிருதியிலே யிருந்து தோற்றப்பட்டன வாகையாலும் ஒருவனைக் கோபி, குணவான், குணஹீனன் என்று சொல்லுகையாலும், இவை மூன்றும் ஒருவனுக்கே நடக்குமாகையாலும், குணங்கள் அறியா. இவையிற்றைக் கூடி நடப்பதொன்று உண்டு, அதனை அறியவேண்டுமாகையால் இவையிற்றை அவிழ இருப்பாயாக.

அப்படியே குணங்கள் அறியாதபடிக்கும் தானிவை அல்லாதபடிக்கும் பொருந்தி இவையிற்றை அவிழ்த்திருந்த சீடனை அனுபவங் கேட்கும் அளவில் சீடன் சொல்லுவான்:—

(சீ) அவ்விடத்தில் உச்சவாச நிச்சவாசம் வழங்குகையால் பிராண வாயுவே அறியும்.

(கு) பிராணவாயு உறக்கத்தில் கூடிப்பொருந்தி நின்று உயிர்க்கிறதோ இல்லையோ?

(சீ) உயிர்க்கிறது.

(கு) அப்போது முகத்திலே பாம்பு ஏறிப்போகவும் ஒன்றும் அறியாமல் கிடந்ததே?

(சீ) கிடந்தது.

(கு) ஆனபடியினாலே பிராணவாயு அறியாதுநீயும் அந்தப் பிராணவாயுவின் இயக்கம் குலைந்திருப்பாயாக.

அப்படியே பிராணவாயு இயங்காதபடிக்கும் தான் அது அல்லாதபடிக்கும் பொருந்தி, ஒடுங்கும் எல்லையிலே ஒடுங்கி நின்ற சீடனே அனுபவங் கேட்கும் அளவில் சீடன் சொல்லுவான்:—

(சீ) எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

(கு) ஆனால் கருவிகள் தொண்ணூற்றாறும் கழன்றன.

(சீ) இந்த அவதரங்கள் இந்தாலும் கருவிகள் தொண்ணூற்றாறும் கழன்றதற்கு வகையும் இந்த அவதரங்களினுடைய பெயரும் விளங்கத் திருவுளம்பற்றி அருள வேண்டும்.

(கு) தேகத்தை 'நீ அல்ல' என்று நாம் இசைவிக்கப் பொருந்தின அவதரம் பஞ்சபூதப் பழிப்பு 1. தேகம் நீங்கவே பூதங்கள் ஐந்தும், பூதகாரியம் இருபத்தைந்தும், பிருதிவியின் வழித்தாகிய நாடிகள் பத்தும், ஆகாயத்தின் வழித்தான ஏடணைகள் மூன்றும் ஆக நாற்பத்து மூன்று கருவிகளும் நீங்குமே?

(சீ) நீங்கும்.

(கு) இரண்டாவது சத்தாதிகளே வந்துற்றன. அந்தச் சத்தாதிகளே அறிந்த பொறிகள் ஐந்தும் நீ அல்ல என்று நாம் இசைவிக்கப் பொருந்தின அவதரம் பொறியற வுணர்தல் 2. அந்தப் பொறிகளாகிய

ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் நீங்கவே வாக்காதுகளாகிய
கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் நீங்குமே?

(சீ) நீங்கும்.

(கு) இந்த இருபதும், ஆக மொத்தம் அறுப
த்துமூன்றும் நீங்கின. அந்தக் கரணங்கள் நான் என்று
இருந்தாய். அவை நீ அல்ல என்று நாம் இசைவிக்கப்
பொருந்தின அவதரம் அந்தக்கரண சுத்தி 3. அந்த
அந்தக்கரணம் நீங்கவே அவையிற்றைச் செலுத்துவ
தான அகார, உகார, மகார விர்துக்களும், அந்த அட்
சரங்கள் இடமாகச் சீவித்த வாக்கு நாலும் நீங்குமே.

(சீ) நீங்கும்.

(கு) இந்த எட்டும், ஆகமொத்தம் எழுபத்
தொன்றும் நீங்கின. குணத்திரயங்களே சீவிகையால்
அவை நீ அல்ல என்று நாம் இசைவிக்கப் பொருந்தி
அவையிற்றை நீக்கவே அக்குண ரூபமான மூலப்பிரகிரு
தியும் நீங்குமே.

(சீ) நீங்கும்.

(கு) இந்த மூலப்பிரகிருதியும் முக்குணங்களும்
நீங்கவே இவனுக்குக் கன்ம சீவனம் இல்லையே?

(சீ) இல்லை.

(கு) .ஆகையால் கன்மத்தைக் கூட்டுகிற காலமும், அதை வரைந்து நிற்கிற நியதியும் நீங்குமே?

(சீ) நீங்கும்.

(கு) இந்தக் காலமும் நியதியும் நீங்குகையால் புகிப்பு இல்லையே?

(சீ) இல்லை.

(கு) ஆகையால் இச்சா ஞானக் கிரியைகள் சீவியாவே?

(சீ) சீவியா.

(கு) ஆனபடியினாலே, கிரியையை எழுப்புகிற கலையும் அறிவை எழுப்புகிற வித்தையும் ஆசையை எழுப்புகிற அராகமும் நீங்குமே?

(சீ) நீங்கும்.

(கு) ஆசை நீங்கவே மயக்குவிக்கிற மாயையும் நீங்குமே?

(சீ) நீங்கும்.

(கு) ஆகப் பத்தும் நீங்கின அவதாரம் கலாதி ஞான நிராகரணம் 4. ஆக எண்பத்தொன்றும் நீங்கின. பிராண வாயுவை 'நான்' என்று இருந்தாய் அதனை நீ அல்ல வென்று நாம் இசைவிக்கப் பொருந்தி

அதனை நீங்கவே ஒழிந்த வாயுக்கள் ஒன்பதும் நீங்குமே?

(சீ) நீங்கும்.

(கு) இந்தப் பிராண வாயுவும் வித்தியா தத்துவங்களும் நீங்கவே இவையிற்றைப் பிரேரித்த சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தும் நீங்குமே?

(சீ) நீங்கும்.

(கு) ஆகப் பதினைந்து கருவிகளும் நீங்கின அவதரம் சுத்த தத்துவ தூடணம் 5. ஆகத்தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறும் நீங்கவே அவையிற்றுக்கு உற்பத்தியாய் இருக்கின்ற சுத்தமாயையும், அசுத்தமாயையும், (மூலப்பிரகிருதி மாயையும் சேர்ந்து என்றபடி) அவைகளுடனே கன்மமும் நீங்குமே?

(சீ) நீங்கும்.

(கு) முன் சொன்ன நாத் விந்துதத்துவங்கள் நீங்குகிறபோது அவைகளிடமாகப் பிறந்த மந்திரங்கள் பதங்கள் வன்னங்கள், புவனங்கள், கலைகள் என்கிற அத்துவாக்களும் (அவைகளின்பாற்பட்ட) கன்மங்களும் நீங்குமே?

(சீ) நீங்கும்.

(கு) அப்படிச் சர்வ உபாதிகளையும் விட்டு நீங்கிப் பல அவதரமாகக் கருவிகளைக் கண்டு நேதி நேதி பண்ணின வழியைத் திரும்பிப்பார்த்த அளவில் சகலமுமாய் நின்ற அவதரம் சகலாவத்தை என்று கண்டு, அவை நீ அல்லவாய்ப் பிரிந்து தோன்றி, மீண்டும் கூடாமல் நின்றால் உனக்குச் சகலன் என்ற பெயர் போய்ப் பிரளயாகலத்துவம் பிறந்தது எனக்கொள்க. அந்தத் தத்துவமும் நீங்குவே முன்று வகைக்கன்மமும் நீங்கும். ஆகையால் உனக்கு விஞ்ஞானகலத்துவம் பிறந்தது எனக் கொள்க.

என்று நிறுத்தின சீடனை அனுபவங் கேட்கும் அளவில் திரும்பியும் சொல்லுவான்:—

(சீ) எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

(கு) பூதம் முதல் நாதம் ஈறாக அறிவிக்க நேதி நேதி பண்ணி அறிந்துவந்தவனாய் இருந்தும் மூலமல சகசம் அகலாதபடியினாலே தனக்கொன்றும் தெரியவில்லை என்றவனே! கேள். முன்னம் பதி, பசு, பாசத்தின் உண்மையை விளங்கப் பாரித்த அளவில் 'உடம்பு அறியும்' என்றாயே. அது அறிபாதது கண்டாயே. பொறிகள் அறியும் என்றாயே. அவை அறியாதது கண்டாயே. சுரணங்கள் அறியும் என்றாயே. அவை அறிபாதது கண்டாயே. குணங்கள் அறியும் என்றாயே.

அவை அறியாதது கண்டாயே. பிராண வாயு அறியும் என்றாயே. அது அறியாதது கண்டாயே. இவை எல்லாம் அறியாதன அறியாதன என்று அறிந்து வந்தது ஒன்று உண்டோ இல்லையோ?

(சீ) உண்டு.

(கு) தத்துவங்கள் எல்லாம் கழன்ற அவதரத்தில் ஒன்றும் தெரியவில்லை என்றாயே?

(சீ) என்றேன்.

(கு) அது தத்துவாதீதம்.

(சீ) அந்தத் தத்துவாதீதம் ஒன்றும் தெரியாமல் மறைக்குமோ?

.. (கு) மறைக்காது.

(சீ) மறைத்தது ஏது?

(கு) அது ஆணவமலத்தின் மீமலீடு.

.. (சீ) ஆனால் அந்த ஆணவமலம் ஒழிந்து வேறு ஒன்றும் காணேன்.

(கு) அது கேவல தெரிசனம். ஆகையால் கூடி நின்ற இந்திரியங்கள் தனக்கு வேறாய் இருக்கச் செய்தேயும் அவையிற்றைத் 'தான்' என்று அபிமானம்

பண்ணி நின்ற சகல அறிவு பாச ஞானமாகும். ஆகையால் அதுவும் நீ அல்லே. அதை அவிழ இருப்பாயாக.

(சீ) அப்படி அவிழ இருந்தேன். அதீதம் பிறந்தது.

(கு) அது மருட் கேவலாதீதம்.

(சீ) அதிலே இருள் மிகுந்தது.

(கு) அது விடிகைக்கு இருட்டு மிகுதிபோல மாசு மடிகைக்கு இருண்டது.

(சீ) அதற்கு என் செய்வது?

(கு) அதை விட்டு அவிழ நின்று புறப்படு.

(சீ) அப்படியே புறப்பட்டேன்.

(கு) அந்த மருட் கேவலாதீதம் விட்டுப் புறப்பட்டேன் என்றது பசுஞானம். அது தன் உண்மை தெரிசனமாகையால் நீ புறப்பட்ட மருட் கேவலாதீதம் முதல், தேகத்தை நீ அல்ல என்று உணர்த்த உணரும் முறைமை அளவாக, அடைவே பார்த்துக் காண்.

மீண்டும் பார்த்துச் சொன்னபடி :—

(சீ) நான் நின்று வந்த அவதாரங்களை எல்லாம் மீண்டு பார்க்கும் அளவில் எனக்கு ஒரு மயக்கமும்

இன்றி என்னாலே அறிந்து நீங்கப்பட்டபடியினாலே, என் அறிவு ஒழிந்து வேறு ஓர் அறிவும் இல்லை.

தான் சிற்றறிவன் என்கிற மாத்திரமும் அறியாமல் மேலும் சீடன் சொல்லுவான்:—

(சீ) அறிகைக்குக் கருவிகள் உண்டாயிருந்தது அறிவேன். பிருதிவி முதலான தத்துவங்களுக்கும் மும்மலங்களுக்கும் அறிவில்லை என்பதும் கண்டேன். ஆகையால் நானே கர்த்தா.

(கு) உன் அறிவு ஒழிந்து வேறோர் அறிவும் இல்லையாயின், நீதானே கர்த்தாவுமானால், இந்நெடுநாள் பாசுத்தில் இசைவானேன்? கருவிகளைக்கொண்டு அறியவும், ஒருவர் சொல்ல அறியவும், சுகதுக்க வேதனைப்படவும் வேண்டுமோ?

.. (சீ) ஆனால் என்ன? நான் செய்த கன்மம் நான் அனுபவித்தேனாகிறேன்.

(கு) நீ செய்த கன்மம் நீ அனுபவித்தது எப்படி?

(சீ) ஒருவன் செய்த வெள்ளாண்மையை அவன் அனுபவித்தாற்போலவாங்காண்.

(கு) வெள்ளாண்மை செய்வான், இன்ன பயிர் செய்தோம் என்றும், இன்ன நாளையிலே உதவும்

என்றும் அறிந்து, கொண்டுவந்து அனுபவிக்கக் கண்டோமே?

(சீ) கண்டோம்?

(கு) நீயும் “முன் இன்ன கன்மம் செய்தோம்” என்றும், ‘இன்ன தனு எடுப்போம்’ என்றும் ‘இன்ன நாளையிலே இன்னபோகம் அனுபவிப்போம்’ என்றும் அறிவையோ?

(சீ) அறிவேன்.

(கு) கன்மந்தான் இன்றாராலே ஆர்ச்சிக்கப்பட்டதல்லவோ தான் என்று அறியுமோ?

(சீ) அறியாது.

(கு) காலந்தான் அறிந்து கூட்டுமோ? . . .

(சீ) மாட்டாது.

(கு) கூடிப்புசித்தது உண்டோ?

(சீ) உண்டு.

(கு) ஆகையால் கூட்டும்படிக்கு கார்த்தா ஒருவர் உண்டாக வேண்டும்.

(சீ) கன்மம் சடமாய் இருக்க, என்னை அறியாமல் என்னுடனே அது கூடினது எப்படி?

(கு) காந்தமும் பசாசமும் ஒரு கையிலே கிடக்கக் காந்தமும் வலித்துக்கொண்டதில்லை; பசாசமும் வலிகொடுத்ததில்லையே?

(சீ) இல்லை.

(கு) அவை இரண்டையும் ஒருவன் முகம் ஒன்றப் பிடித்தபோது காந்தமும் வலித்துக்கொண்டது; பசாசமும் வலித்துக்கொடுத்ததே?

(சீ) கொடுத்தது.

(கு) அதுபோல் உன்னையும் கருவி கரணங்களுடன் கூட்டிக் கன்மத்துக்கு ஏதுவாகப் புசிப்பிக்கவும், ஆத்மாவக்குப் பக்குவம் உண்டான அளவில் அருட்சீத்திகளினாலே அந்தக் கன்மத்தைத் தொலைப்பித்தருளவும் ஒரு கர்த்தா உண்டு காண்.

(சீ) கன்மத்தைத் தொலைப்பித்தருள்வது எப்படி?

(கு) பிருதிவி முதலான தத்துவம் சடமாகையாலே, அவையிற்றைக் சிரியாசத்தியாலே பிரேரித்து, ஆத்மாவை ஞானசத்தியினாலே எழுப்பி, கன்மத்தை இச்சா சத்தியினாலே தொலைப்பிக்கை காரணமாகத் தொலைப்பித்தருளுவர்.

(சீ) ஆனால், நல்வினை தீவினை என்னும் புண்ணிய பாவங்களினாலே வருகிற சுக துக்கங்களேத் தத்துவங்களுடனே கூட்டிப் புசிப்பிக்குற முறைமை எப்படி?

(கு) ஒரு விஷயத்தை ஒரு இந்திரியத்தினாலே ஒரு பூதத்தினிடமாக நின்று கண்டு, மனாதிகளினாலே பற்றி, கலாதிகளினாலே அறிந்து, மாயையினாலே மயங்கி, பிரகிருதியினாலே அமுர்தி புசிப்பிக்கப் பண்ணுகையில் ஏறாமல், குறையாமல், உள்ளபடியே இவன் கன்மத்தின் அளவு கண்டு கண்டு, அளந்து கொடுத்துப் புசிப்பிப்பர்.

(சீ) அளந்து கொடுப்பது எப்படி?

(கு) கடலிலே நாழிபோட்டு முகந்தால் நானாழி கொடாதது போலக் கொடுப்பர். அப்படி இருக்கப் புசிக்குற தன்னையும், புசிப்பிக்குற கர்த்தாவையும், கூடிநிற்கிற தத்துவங்களையும் அறியாமல், நான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்கிற குற்றத்தாலே, வாராததற்கு ஆசைப்பட்டு, அந்த ஆசை மிகுதியினாலே ஆகாமியமாக ஏறிவரும் கன்மத்துக்கு ஈடாக, மேலும் செனனம் உண்டாக்கிப் புசிப்பிப்பர்.

(சீ) ஏறிவரும் கன்மம் தொலைகிறது எப்படி?

(கு) புசிக்குற தன்னையும், புசிப்பிக்குற கர்த்தாவையும், கூடிநிற்கிற தத்துவங்களையும் பார்த்து

‘நாம் செய்த கன்மம் அல்லவோ நாம் பூசிக்கிறோம். கர்த்தா அவன், அவள், அது முன்னிலையாக அல்லவோ அதை நமக்கூட்டுகிறார்’ என்று அறிந்து, வந்த சுக துக்கங்களிலே பிரியாப் பிரியப்படாமல் உள்ளதே பூசிப்பு என்றிருந்து, உணர்த்தும் முறைமைக்குத் தானமான எல்லையிலே அருளிலே விரும்பி, அந்த விருப்பத்தின் மிகுதியினாலே, பரவசமாய்த் தனது செயலை அறுதிப்படுத்தி நின்றால் அது சைதன்னியம். அப்போது ஆத்மாவுக்குப் பிராணனாய் நிற்கிற கர்த்தா, நீரும் இரதமும் போல வேறற நின்று, சண்ணும் ஆதித்தனும் போலக் கலந்து நின்று, அறிவிக்கத்தக்க அருளினாலே ஆத்மாவை எடுப்பார். அப்போது நானே கர்த்தா என்ற அகம் பிரமமும் போம். உன்னைத் தெரிந்தபோது அந்த அருளைத் தெரியாமல் மறைத்த திரோதாயியையும் போக்கி, கிரியா சத்தியுடனே கூடி முன்பொய்யை மெய் என்று உருசிப்பித்தாற்போல் இப்போது சிவமே மெய் என்று அவர் உருசிப்பித்து நிற்பார். பிரபஞ்சமும் பேய்த்தேர் போலப் பொய்யாய்ப் போம்; பேய்த்தேர் போல் இல்லையாய்ப் பேரறிவே தோன்றும். ஆகையால் ஆத்மா வாராததற்கும் ஆசைப்படாது; அதற்கு ஆகாமியமும் ஏறாது; அது சென்னமும் எடாது. அப்படித் தனது செயல் அறுதிப்படுத்தி அருள் அறிவினாலே அறிந்து கொள்வாயாக.

(சீ) அப்படியே அறிந்து கொண்டேன்.

(கு) தார்த்தாவின் செயல் ஒழிந்து தனக்கு ஒரு செயல் இல்லை என்று அறிந்துகொண்ட சுதந்தரவாளியே இன்னமும் கேள் : 'ஒருவன் ஒருபொருளை பேணி வைத்துத் தரவேண்டும்' என்று உன்னிடம் தந்தான். 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று வாங்கி மடியிலே கட்டிக்கொண்டு நித்திரை செய்தாய். அந்தமயக்கத்திலே ஒருவன் அதை அபகரித்துக் கொண்டு போனான். கருவிகள் சடமாகையால் அறிவிக்க மாட்டாதே போயின. நீயும் தாளுக ஒன்றை அறியாதவனாகையாலே உனக்கும் தெரியாதே போயிற்று. அறிவிக்கத்தக்க அருளும் உன் கன்மத்துக்கு ஏதுவாகக் கேவலாதிதத்திலே உன்னை விட்டு இளைப்பாற்றிக்கொண்டிருந்துவிட்டது. அவன் வந்து கேட்கும் அளவில் 'இன்னார் எடுத்துப் போனார்கள்' என்றும் 'இன்ன நேரத்திலே போனது' என்றும் சொல்லத் தெரியாமல் மயங்குவது அறிவையோ? அறியாயோ?

(சீ) அறிவேன்.

(கு) ஆனபடியினாலே நீயும் அறியாய்; கருவிகளும் உன் வசத்த அல்ல; உன்னையும் கருவி காரணங்களையும் கூட்டிக்கன்மத்துக்கு ஏதுவாகப் புசிப்பிக்கவும், ஆத்மாவுக்குப் பக்குவம் உண்டான அளவில் அருட்சத்தி

179407

களினாலே அந்தச் கண்மத்தைத் தொலைப்பித்தருளவும், அப்படித் தொலைப்பித்தருளின் அருளின் மேலீட்டினாலே, அது தீவிரதா சத்தி நிபாதமும் மலபரிபாகமும் மிகுதி உண்டான அளவில், அருளே திருமேனியாக வந்து, பக்குவம் அறிந்து அனுக்கிரகத்தைப் பண்ணி, சாபுச்சியத்தைக் கொடுத்தருளவுஞ் செய்வது கர்த்தாவே அல்லாமல் வேறில்லை என்பதைத் தீர அறிந்து கொள்வாயாக.

(சீ) அப்படி அறிகிறதே அல்லாமல் தெரிசனம் ஆகாதோ?

(கு) முன் உன் உண்மை தெரிசனம் பண்ணுவித்த போது நானே கர்த்தா என்றாய். நீ கர்த்தா அல்ல என்ன அதற்குப் பொருந்தியும், கருவிகள் உன் வசத்தே அல்ல என்ன அதற்குப் பொருந்தியும் வந்ததனாலே, சைதன்னிய தெரிசனம் பண்ணுவித்தோமே, அப்போது உன் அறிவிலே ஓர் அறிவு பிரகாசித்ததே?

(சீ) பிரகாசித்தது.

(கு) அதுமலரும் பக்குவத்தில் மணம் பிரகாசித்தாற்போல, உன்னையும் தெரிவித்து உனக்கு உடம்பாய் நிற்கும். அதேது என்கிறாயோ, அது சிவஞானம். அந்தச் சிவஞான தெரிசனந்தான் தெரிந்ததோ இல்லையோ?

(சீ) தெரிந்தது.

இப்படித் தெரிசிப்பித்து வைத்துப் பின்பு, இவனை அனுபவங் கேட்கும் அளவில் சீடன் சொல்லுவான்:—

(சீ) இப்படி அகண்டிதமாகப் பிரகாசித்த சிவஞானம் ஒழிந்து என் அறிவு கண்டிலேன்.

(கு) அது அருட்கேவலம். ஆதித்தப் பிரகாசத்திலே பிரகாசியாதிருக்கிற நட்சத்திரம்போல, உன்னிடத்திலே பிரகாசித்த ஞானத்தின் மிகுதியினாலே, நின் அறிவு தோன்றாமல் நின்றது ஆகையால், தன்னைக் கண்டபோது அருளைக் காணாமலும், அருளைக் கண்டபோது தன்னைக் காணாமலும் நின்றாய். இனி, அருளினாலே தன்னையும் கண்டு, அருளினாலே அருளையும் கண்டு, தன்வசம் அழிந்து, அருள் வசமாய் நின்று, அருளின் நடுவே அருட்பூரணத்தினாலே நேசே. அடங்கி, அருள்வழி நடப்பாயாக.

(சீ) இப்படி தன்வசம் அழிந்து அருள்வழி நின்றேன். இது முற்பட்ட அவதாரங்கள் போல் இன்றியே, அகண்ட பரிபூரணமாக நிறைந்து இருந்தது.

(கு) அப்படி நிறைந்திருந்தது பராசத்தி காண். மூன் சொன்ன இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி ஆகிய மூன்று அருட்சத்திகளினாலே சிவனுக்குத்திருமேனிகள் ஆக்கிய இந்தப் பராசத்தியை,

கண்பெற்றோர் கண்ட கதிரொளிபோலே கூண்டு, விண் பற்றாய் நிற்பாயாக.

(சீ) நிலத்தின்மேலே அப்படி கண்டு நின்றேன்.

(கு) அது பரைதெரிசனம். அந்தத் தெரிசனத்தில், கண்ணொளியும் கதிரொளியும் கூடிய போது கண்ணொளி சென்று கதிரொளியைக் கூடினதும் அல்ல, கதிர் ஒளி வந்து கண்ணொளியைக் கூடினதும் அல்ல, அதைப்போலவும், ஆகாயத்திலே விகற்பம் இல்லாமல் வாயு தம்பித்தாற் போலவும், அந்தப் பரைநிறைவும் நீயும் பரிபூரணமாக ஒன்று படுதலே பரையாதம். அந்த வியாதத்திலே நீர் உறங்கும் தன்மைபோல நின்றால், அது பரையோகம். அந்தப் பரையோகத்தில் கூடுகிறதே சுத்தாவத்தை. முன்சொன்ன பரையோகப் போகத்திலே அமுந்தினால் அதுபரையுணர் போகம். அதன் போதத்திலே அமுந்தி, முன்சொன்ன கருத்தும் விடாமல், அப்பூரண முன்று அவதாங்களிலே யும் நீங்காமல் நீங்காமல் நிற்கவே, சிவ கரணத்தில் ஒன்றுபடும். அப்போது எத்திசையும் ஒன்றாய் இறையறிவிலே கலந்தால் அது சுத்த பரையோகம். அந்த யோக போக நிலையைத் தெரிந்தால் அதற்கு முத்தி சாக்கிரம் என்றும் சுத்த பரை சாக்கிரம் என்றும் பேராம். சிவகரணத்தில் சித்தத்தைத் தெரியப்பார்.

(சீ) அப்படிப் பார்த்தேன்.

(கு) அதிலே அவிழ நிற்பாய்.

(சீ) அவிழ நின்றேன், அதீதம் பிறந்தது.

(கு) அந்த அதீதத்தையும், அந்தச் சாக்கிரததையும் பாராமல் நின்றல் பரையில் அதீதமாம்.

(சீ) அப்படிப் பாராமல் நின்றேன். அந்தப் பரையாதீதத்திலே ஆரமை மேற்கொண்ட அறிவும் அகண்டம் ஆனது.

(கு) அதிலேயும் அவிழ நின்றால், அந்தப் பரைக்கு முதலாகிய நேயம் உண்டு காண். அகண்டபரிபூரணமாக நிறைந்து, நிறைந்து, நிறைந்து நின்று அதிலே உண்டாகிய போகங்கள் இனிமேல் இல்லை என்பதாக முற்றி, இதுவே போதும் என்றிருக்க, இன்னம் ஒரு நேயம் உண்டாய்ப் பிரபோசனம் ஏத்தும். அது பஞ்ச சத்திகளும் தானாக நிற்கச் செய்தேயும் தன் உண்மை குன்றாமல் நின்ற சுத்தபராசத்தி காண்.

(சீ) ஆனால் அந்தச் சத்திதானே அமையாதோ?

(கு) அமையாது.

(சீ) ஆனால் நேயம் கூடுவது எப்படி?

(கு) உன்னைத் தெரியாமல் மறைத்த ஆணவ மலம் போமளவும் உன்னை அறியாமலிருந்தாற் போலவும், உன்னை அறிந்த அளவில் அருளைத் தெரியாமல் மறைத்த திரோதாயி போலவும், அந்தத் திரோதாயி போன அளவில் அருள் தெரிந்தாற் போலவும், 'இதுவே போதும் என்று நிற்கிறோம்' என்கிற கோட்பாடு போன அளவில் நேயம் தோன்றும். நீயும் அந்தக் கோட்பாடு குலைந்து பைய நின்று பதைப்பற்று இருப்பாயாக.

(சீ) அப்படிப் பதைப்பற்று இருந்தேன். அது பிரகாக சொருபமாக அளவிறந்த பேரொளி உள்ளும் புறம்பும் பிரளய சமுத்திரம் போலே கவிந்தது. ஏங்கி னாற்போலத் திகைத்துத் திரும்பினேன், அதேது?

(கு) அவ்விடம் சிவ (சுகம்) பூமி. அந்தச் சுகம், மணியினிடத்திலே பிரகாசம் மலர்ந்தாற் போலச் சிவத் திலே பிறந்து பிரகாசித்தது. அது காட்சியிற் கலந்து முந்தின சுகமெல்லாம் இந்தச் சுகம் ஆக்கியும் தன் அகம் எல்லாம் ஆனந்தம் ஆக்கியும் நிற்கும். முன் நேயம் கூடும் என்றது இது தான். அதை இன்ப சத்தி என்று கொள்வாயாக.

(சீ) இதுவும் ஒரு சத்தியானால் முத்தி எங்கே ;

(கு) அந்த ஆனந்த மேலீட்டினாலே பரவசமாய் ஆனந்தாதீதமாகக் கர்த்தாவே கொண்டருளுவர்; அப் போது பரிசனவேதி பரிசித்த இரும்பு சொர்னமயமானாற் போல, எல்லாம் பொருளாக்கிக் கொள்ளுவர்.

(சீ) அதிலே நிலைக்கவொட்டாமல் முன்பு போலே தேகாதிப் பிரபஞ்சம் தோன்றி, வாதனைப் பட்டவைகள் எல்லாம் முகுளிதமாவதும் விட்டு நீங்குவதுமாக ஓரோர் காலம் உண்டாகின்றதே, அதிலே நிலைக்க வேண்டுமே; அதற்கு என்ன செய்கிறது?

(கு) இந்திரியங்களும் சீவித்து, முன் போலே எல்லாம் முகுளிதமானால், அதனை நிரூபித்துப் பார்ப்பாயாக.

(சீ) அப்படி நிரூபித்துப் பார்த்தேன். முன் பெத்தனாகத் திரிந்தபோது ஒருவன் அட்டகுல பர்வதங்களையும், திக்கயங்களையும், சத்த சமுத்திரங்களையும் அழைப்பித்தேன் என்றான். அவை மெய்ப்போலத் தோன்ற எனக்கு ஒரு பயம் உண்டாயது. அவை எல்லாம் பொய் என்றான். அவை பொய்யாய், தோன்றின சடுதியும் மறைந்த சடுதியும் எனக்கோர் ஆச்சரியமாயிருக்க, இன்னமும் அப்படித் தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்றேன். மீண்டும் அப்படித் தோற்றுவித்தான்.

இப்போது எனக்கு மெய்ப்போலத் தோற்றுகிற
தேகாதிப் பரபஞ்சமும் அப்படி இருக்கிறது.

(கு) அதெப்படி இருக்கிறது?

(சீ) அந்த இந்திர சாலம், பயந்த உடனே மறைந்
ததே; பின்னும் இச்சைக்கு ஈடாக அல்லவோ! தோன்றி
யது. தேகாதிப் பரபஞ்சம் பொய் யென்று அறிந்து
விட்டுப்போட்ட எனக்கு, அதிலே இச்சை ஏன் வந்
தது?

(கு) அது பழகிப் போந்த வாதனா போதத்
தாலே, பிரார்த்த சேடம் அனுபோகங்காரண விசனம்
தோன்றியது.

(சீ) இல்லை என்று போனது உண்டு என்று வந்
தால் தீருகிறதில்லையே?

(கு) இந்திரசாலம் போலப் பரபஞ்சம் பொய்
என்று அறிந்தாயோ, இல்லையோ?

(சீ) அறிந்தேன்.

(கு) பெருங்காயம் வாங்கின கடத்தில் வாதனை
ஒழிந்து அதிலே காரியம் இல்லாதாற்போல, வாதனா

போதத்தின் காரியமும் பொய் என்று அறிந்தாயோ இல்லையோ?

(சீ) அறிந்தேன்.

(கு) இனி நீயும் உன்னாலே அறிகிறதை விட்டு, அருள் அறிவால் அறிந்து, உன்வசத்தழிந்து அருள் வசத்தாய் நின்று, அருளே தாரகமாய் அருளின் நடுவே அருட்பூரணத்தினாலே அடங்கி நின்றால் இச்சையும் வராது தோற்றவும் செய்யாது.

(சீ) பிராரத்த சேடம் தீருகிறது எப்போது?

(கு) அது சரீரத்தளவும் தீருகிறதில்லை.

(சீ) ஆனால், அருட்பூரணத்திலே அடங்கியும் இருக்கவேண்டும் சரீரத்தளவும் அனுபவிக்கவும் வேண்டும் என்றால், எப்படி அனுபவிக்கிறது.

(கு) சத்தாதி விஷயங்களை அறிகிறாயே. அந்த உபாதிகளை அறிகிறது எது?

(சீ) சட்ச முதலாகிய இந்திரியங்கள்.

(கு) அந்த இந்திரியங்களுடன் கூடி அறிகிறது எது?

(சீ) ஆத்மா.

(கு) அந்த ஆத்மாவிற்குப் பிராணனாய் நின்று உள்ளும் புறம்புமாய் நின்று உணர்த்துகிறது யாது?

(சீ) தம்பிரான் அருள்.

(கு) ஆகையால் இந்தச் சடம் பிரபஞ்சம் ஆமே?

(சீ) ஆம்.

(கு) ஆத்மா தானாக ஒன்றை அறியாததாமே?

(சீ) அறியாததாம்.

(கு) அருளே நின்று உள்ளும் புறமும் உணர்த்திச் சிவிப்பிக்க வேண்டுமே?

(சீ) வேண்டும்.

(கு) ஆகையால் யாதொரு தொழிலைச் செய்யினும், இது தனது தொழில் அல்ல இது தம்பிரானுர்திருத்தொழில் எனச் செய்து, அதுவாகக்கண்டு, செய்ததும் செய்வாததும் தான் அல்ல என்று இசையவே, அந்த அனுபவமும் சிவானுபவமாம். இவ்வாறு பூரணத்திலே பொருந்திநின்று செய்யவும். அப்போது வாதனை கூடினால் மீண்டும் நிரூபித்துப் பார்த்து, முயற்கோடு போலவும் ஆகாயப்பூப்போலவும் நிலையிலாதவையிற்றிலே நினைவற்று, பணியற்று, நிட்டையிலே அழுந்தி,

அவிழநின்றி, பொருளிலே வசப்பட்டு நிற்பாயாக. இன்னம் ஓர் உபாயம், கூறுகிறோம் கேள்:—சூரர், நரர், மிருக தாபர பட்சி யாதிகளாகத் தோன்றுகிற தேகங்களைப் பாராமல் சீவிக்கிற தத்துவங்களைப் பார். சத்தாதி மறையவே பிரபஞ்சமும் மறையும், போதத்தைப் பார்க்கவே இந்திரியங்கள் மறையும். ஆத்மபோதத்தைப் பாராமல் அதன் மேல் வந்த அருள் மேலீடு பார்த்தால், பாசஞானமும், பசுஞானமும் அகலும். நிட்டை திரிந்தபோது அருள்வழியே சென்று பரையாதிதத்திலே அழுந்தி அவிழநின்றால் சுகம் விளையும். சுகப் பேரின்பத்தில் ஆனந்த மேலீடு தோன்றும்; அப்போது ஆனந்தாதிதமாகக் கர்த்தாவே கூட்டுவார்.

(சீ) அவ்விடம் எப்படி இருக்கும்?

(கு) அது நீர்போல் அழுந்தி, அந்த நீர் நிழற்போலே கரந்து, பார் போல் தரிப்பும் கொடுத்து, பேதம் அபேதம், பேதாபேதமும் கடந்து, ஆத்மவினுடைய சிற்றறிவைப் பேரறிவு ஆக்கிநூற் போல, அதன் சிற்றின்பத்தையும் பேரின்பமாக்கி, அண்டத்தை மறைத்து அகண்டம் மேலிட்டாற்போலவும், மணத்தின் மேல் மணம் பிறந்தாற் போலவும், சிவமணம் மேலிட்டு கண்ட இடம் எல்லாம் ஆனந்தக் கடலாய், மொண்டுக் கொளலாய், நிறைந்த முத்தியாய் இருக்கும். ஆனந்தவேள்ளம் உள் அடங்காவகை கரை

புறண்டு நிற்குமாகையினாலே திரும்ப • ஓட்டாது. ஒளியிலே இருள் ஏறுதாற் போலப் பாசம் தாக்காது. உரையற்று, உணர்வற்று, உள்ளும் புறமும் ஒன்றாய், ஆனந்தாதீதத்திலே அழியாத முத்தியையும் பெற்றிருப்பாயாக. இது சன்மார்க்கமான ஞான மார்க்கம். இப்படி நின்றால் பராவு சிவன் என்றும், பரமானந்தி என்றும் பெயராம்.

(சீ) இப்படி என்னாலும் என்போல்வாராலும் வேதாகம முதலான பொருள்களாலும் அறியப் படாத பொருளே அடியேன் பொருட்டாக, திருப்படை வீடு சீகாழி என்றும், நாமம் சிற்றம்பல நாடி நாயனார் என்றும், திருமேனி மானிடம் என்றும், இவ்வாறாக எழுந்தருள வேண்டுமோ? தன்மையில் உணர்த்தினால் ஆகாதோ?

(கு) அது விஞ்ஞான கலருக்கும் பிரளையாகலருக்கும் உள் நின்று உணர்த்துவது. நீ சகலனாகையால் இப்படி வேண்டிற்று எனக்கொள்க.

துகளறு போதக் கட்டளை

முற்றிற்று.

179407

அறிவிப்பு.

சித்தாந்தப்படமும் } விலை ரூ. 4-0-0
சித்தாந்தப்படவிளக்கமும் }

தத்துவ விளக்கச் சுருக்கம் ,, 0-3-0

துகளறு போதக் கட்டளை ,, 0-2-6

லீனா (ஓர் தமிழ் நாவல்) ,, 0-4-0

பூப்பிள்ளை அட்டவணை ,, 0-2-0

சிவஞான போத திராவிட மாபா

டியம் தனி பாக்கேட் சைஸ் (அச்சில்)

திருக்குறள் பாக்கேட் சைஸ் (அச்சில்)

வி. பி. சார்ஜ் வேறு.

மெய்கண்ட மடம்,

மண்ணுக்குமுண்டான்,

பெருகவாழ்ந்தான் போஸ்டு,

முத்துப்பேட்டை வழி.

குடும்ப சஞ்சீவி என்னும் பஞ்சரத்தினப் பெட்டி.

விலை ரூபா—2

இது ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் இன்றியமை யாதது. இதனுடங்கி யிருக்கும் ஐந்து மருந்திரத் தினங்களும் ஐந்து சஞ்சீவிகளென்றே சொல்லத்தக் கது. இது இருந்தால் வயித்தியமை அடிக்கடி தேட வேண்டுவதில்லை. இதனுடங்கியிருப்பவை (1) பால ரக்ஷாமணி, (2) இராஜசுகபேதிமாத்நிரை, (3) சுரகேசரி குளிகை, (4) டைகர் பில்ஸ் என்னுந் தாதுவிர்த்தி மாத்நிரை, (5) சுபாடச்சூரணம், என்பவை இந்தப் பெட்டி யைப் பின்னால் உண்டியற் பெட்டியாக உபயோகப்படுத் திக் கொள்ளலாம். இந்தப் பெட்டிகளில் நூற்றுக்கு ஒரு பெட்டியில் ஒரு இனம் சீட்டு வைத்திருக்கிறது. கிடைக்கப் பெற்றவர்கள் அதை ரிஜிஸ்டர் செய்து அனுப்பினால் ஐந்துரூபா விலையுள்ள சுத்தப்பவுன் மோதிரம் ஒன்று அனுப்புவோம்.

பரமானந்த பற்போடி :—டின் 1க்கு ரூ. 0—3—0

வாய்வு வலித் தைலம் :—புட்டி 1க்கு ரூ. 0—4—0

தபால் செலவு வேறு.

அழகிய படம்!

புசிக்கத் தக்கது!!

சித்தாந்தப் படமும் சித்தாந்தப்பட விளக்கம் என்னும் புஸ்தகமும்.

இவற்றில் தத்துவங்களின் தோற்றமும், தொழிலும், அண்டபகிரண்டங்களின் அமைப்பும், பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம் முதலிய லோகங்களின் அமைப்பும், இன்னும் அனேக அரிய பெரிய விஷயங்களும் சைவசித்தாந்த சாஸ்திர ரீதியாக விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. 8 வர்னமுள்ள அழகிய 30" x 20" இங்ங அளவுள்ள படமும், அதன் விபரங்கள் அடங்கிய டிம்மி 1/8 அளவில் 20-பாங்குகொண்டதும், இதய தாமரை பஞ்சேந்திரியக் கருவிகள் அத்துவாக்கள் முதலிய படங்களும் வர்ணப்படங்களும் அடங்கியதும், கிளேஸ்கடி தத்தில் அச்சிட்டு முழு காலிகோ பயிண்டு செய்யப்பட்டது மான நூலும் தயாராயிருக்கின்றன. இவை ஒவ்வொரு இந்து விடமும் இருக்கவேண்டியது அத்தியாவஸ்யம்.

இரண்டும் விலை ரூபா நான்து.

தத்துவவிளக்கச் சுருக்கம் விலை ரூ. 0-3-0

துகன்றுபோதக் கட்டளை விலை ரூ. 0-2-6

வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

சோல்டன் அண்டு கோ.,

192, திருவல்லிக்கேணி ஐரோட், மதராஸ்.

